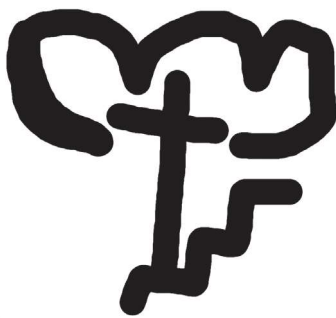

— | | —

som daglejeren, der venter på sin løn,
sådan er min lod blevet måneder i tomhed
og min skæbne nætter i elendighed.
Så snart jeg har lagt mig, tænker
jeg: "Hvornår kan jeg stå op?"
Aftenen bliver lang, og til
daggry plages jeg af uro.
Min krop er dækket af
maddiker og skorper,
min hud sprækker og væsker.
Hurtigere end skyttelen
farer mine dage af sted,
de svinder hen uden håb.
Betænk, at mit liv er et pust,
aldrig mere får jeg glæden at se.
Øjet, der ser mig, får
mig ikke mere at se,
retter du dit øje mod
mig, er jeg der ikke.

Skyer spredes og forsvinder,
den, der går ned i dødsriget,
kommer ikke op igen. Han

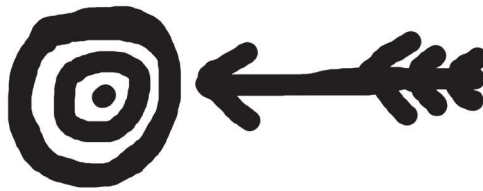

kommer aldrig mere hjem;
hvor han boede, ser man ham ikke
mere. Jeg vil ikke holde
mine ord tilbage,
jeg vil tale ud af mit forpinte sind,
klage i min fortvivlelse.
Er jeg da havet eller dragen,
siden du sætter vagt over mig?
Når jeg tænker: "Min seng
skal give mig trøst,
mit leje skal lette min klage,"
så forfærder du mig med drømme
og overfalder mig med syner.
Da ønsker jeg, at jeg var kvalt;
hellere døden end disse lidelser!

Jeg kan ikke mere, jeg vil ikke
blive ved at leve! Lad mig
være, mit liv er tomhed!
Hvad er et menneske, at du agter ham højt
og retter din opmærksomhed mod ham,
når du hver morgen straffer ham
og hvert øjeblik sender ham prøvelser?
Hvornår vender du blikket fra mig
og lader mig i fred, så jeg
kan synke mit spyt? Hvis jeg
har syndet, hvad kan det
så gøre dig, du, som vogter mennesket?
Hvorfor har du gjort mig til skydeskive,
så jeg er blevet en byrde for mig selv?

Hvorfor tilgiver du
ikke mine overtrædelser
og fjerner min skyld?

Snart ligger jeg under jorden,
leder du efter mig, er jeg her ikke.

BILDADS
FØRSTE TALE